

faaet. Dernæst blev en Assessor i Kriminal- og Politiretten angreben. Det ærede Medlem kender ikke den Sag, han har angrebet ham for. Han har set i „Social-Demokraten“, at den paagældende Arrestants Fæder har indgivet en Skrivelse til Justitsministeren og bedt, om han ikke kunde faa Oplysning om, hvorfor Sønnen havde siddet arresteret saa længe. At Fæderen tror paa Sønnens Uskyld, er ikke ejendommeligt for dette Tilfælde, thi det ser man heldigvis, kan jeg sige, saa hyppigt, men en Kriminalretsassessor bør være noget mere skeptisk. Jeg har ikke i Mellemtiden fra Mødet i Formiddags indtil nu kunnet skaffe Oplysninger om Sagen, men jeg kan sige, at da jeg fik Andragendet ind, tog jeg det til Følge. Naturligvis kunde jeg ikke gøre, som det ærede Medlem vilde have, thi det ærede Medlem opfordrede mig Gang paa Gang til at begaa ligefremt Grundlovsbrud. Det ærede Medlem vil have, at jeg skal bryde ind og omstøde de Retskendelser, Dommerne afsige. Det ærede Medlem ved dog, at Grundloven begynder med at sondre mellem den dømmende, den lovgivende og den udøvende Magt, den dømmende Magt er stillet uafhængig af Regering og Rigsdag, og det vilde være et Grundlovsbrud at bryde ind overfor den. Men det, jeg kunde gøre, gjorde jeg. Jeg sendte Klagen til Dommeren og bad ham høfligst om at give mig Oplysninger om den paagældende Sag. Det kunde jeg gøre, men han kan lade være med at svare mig — det tror jeg nu ikke, han gør. Paa anden Maade kan jeg selvfølgelig ikke gribe ind. Det har jeg altsaa gjort; men i øvrigt at udtale mig om Sagen skal jeg vogte mig for, da jeg ikke kender den. Det ærede Medlem dømmer, skønt han ikke kender Sagen, jeg foretrækker at vente, til jeg kender Sagen.

Men den paagældende Assessor kan tage sig Angrebet let, thi fik han en Overhaling, fik Landets Højesteret en langt værre. „Her naar man næsten ud i Karikaturen“. Det er dog temmelig haardt, at et Medlem af det danske Folketing kan sige om Landets Højesteret, at dets Dom i en Straffesag naar ud i Karikaturen. Det er lige saa ubegrundet, som hvad det ærede Medlem i øvrigt sagde, og som ikke vedrører den paagældende Sag. Det, det

ærede Medlem sagde, at den vedkommende havde begaaet, forstod jeg ikke et Ord af. Det skulde have været, at han var løben bort fra sin Vogter. Jeg kender ikke nogen Bestemmelse, hvorefter det kan straffes. Det er naturligvis heller ikke derfor, den vedkommende er straffet. Jeg har faaet oplyst, at han er straffet for femte Gang begaaet Tyveri. Der findes for Vestindien den Bestemmelse i Forordningen af 11. April 1817, § 17: „Straf for femte Gang begaaet Tyveri: Den, som femte Gang gør sig skyldig i Tyveri, bliver altid at anse med Straffarbejde paa Livstid“. Altsaa, Højesteret har ganske simpelt i dette Tilfælde ikke haft noget som helst Valg, ikke kunnet dømme paa anden Maade. Den har dømt efter Bestemmelsen om den, der har gjort sig skyldig i Tyveri. Han var straffet for Hæleri ved den foregaaende Instans, deraf Forskellen i Straffen; men da Højesteret kom til det Resultat, at han havde gjort sig skyldig i Tyveri, dømte den lige i Overensstemmelse med Loven, hvorved enhver Art af Kritik er udelukket. Det ærede Medlem spurgte, om vi ikke skulde lave Straffeloven for Vestindien om. Det tror jeg, ethvert Menneske i Danmark mener burde gøres, men jeg føler det ikke som en Bebrejdelse, der er rettet mod mig, thi jeg har ikke saa længe beklædt den Stilling, jeg har, at jeg har kunnet lave om paa den. I øvrigt falder den Sag ikke ind under Justitsministeriet, Vestindien hører som bekendt ogsaa i Straffesager ind under Finansministeriet. At Manden faar Straffen betydeligt nedsat, derom er der ingen Tvivl.

Til sidst fik jeg jo ogsaa min Omgang. Det glæder mig naturligvis, at jeg bliver stillet i Klasse med Højesteret, efter at man her er kommen til Højesteret, kommer man til Justitsministeren. Hvad det ærede Medlem anførte om mig, var lige saa ubegrundet og løst og ganske urigtigt, ja, jeg tør sige usandfærdigt. Jeg skal tillade mig at bevise det med det samme. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde svaret Odense, da nu deres Telegram kom: Det er for sent, og han anførte, at der havde været en Kontinuitet i alle Forhandlingerne imellem Odense Kommune og Justitsministeriet. Det er gaaet til paa følgende Maade. Fængselsdirektionen var an-